

કર્તા : રેવ. જી. વિલ્સન, બી. એ.

કિંમત ૩ પાઈ

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ એનાયત

(મત્રગતી કમ્પોઝિટ વિભાગ)

પ્રવચનોક ૨૨૬૩૨ કિમત

પ્રથનામ મીશી સીફી

વર્ગિક પદ:૫૨

અધ્યાય ૧લો

બોધરૂપ વચન :—“તમે મારા સાક્ષી થશો.”

[વાચકોને રૂઢિચુસ્તો પર ખાસ ધ્યાન આપવાની વિનંતી છે]

૧-૫. પ્રસ્તાવના. આ પુસ્તકનો લેખક સુવાર્તિક લુક છે. તેણે પોતાની લખેલી સુવાર્તામાં પ્રભુ ઈસુએ આદરેલા કામ તથા શિક્ષણનું જે વર્ણન કર્યું હતું (૨), તે પ્રભુના સેવકોની મારફતે પવિત્ર આત્માએ જે જે મહાન કાર્યો કરાવ્યાં (યોહાન ૧૪; ૧૧), તે લખી જણાવીને લુક પૂરું કરવા માગે છે. ત્રીજી સુવાર્તાને જે “દેવપુત્ર ખ્રિસ્તની સુવાર્તા” તે નામ અંધમેસનું છે તો “દેવ પવિત્રાત્માની સુવાર્તા” એવું આ પુસ્તકનું નામ પડે, તો તે પણ યોગ્ય કહેવાય.

૬-૧૧. પ્રભુ ઈસુનું સ્વર્ગારોહણ. (૧) શિષ્યોએ કરેલી ગેરસમજણ (૬). “દેવના રાજ્ય વિષેની વાત” (૩) ઇસ્રાઅલના રાજ્યને સૂચવે છે, એમ તેઓ સમજી ગયા હતા. દેવનું રાજ્ય સર્વજનક છે (માત્થી ૮; ૧૧), તે વાત સમજવી તથા માની લેવી અને માનીને તે પ્રમાણે વર્તવું તે કેટલું અધિક છે, તે આગળ જતાં જોવામાં આવશે. હું ધણા વખતનો ખ્રિસ્તી છું, તોપણ મારામાં પૂર્ણ સમજાવ દેખાઈ આવે છે કે ? વળી ઈસુ પોતાના શિષ્યોને ઉત્તર આપતાં આપણ સહુને ભવિષ્ય ભાષવાની મના કરે છે (૭).

(૨) શિષ્યોને આપેલું વચન (૮). સામર્થ્ય—ખ્રિસ્તમય જીવન ગાળવાનું સામર્થ્ય—એજ મારી સહુથી મોટી જરૂરિયાત છે. પવિત્રાત્માનું જ્ઞાન મને આપીને મારો પ્રભુ આ મારી ભારે ગરજ પૂરી પાડવાનું કહે છે. હવે પછી પ્રેરિતની માફક મારાથી પણ કહેવાય, કે “જે મને સામર્થ્ય આપે છે તેની સહાયતા હું અધુન કરી શકું છું” (દિલ્લી. ૪; ૧૩). તો સુવાર્તાપ્રચાર કરવાનું બળ મને બીજે ક્યાંથી મળે ?

(૩) શિષ્યોને આપેલી આજ્ઞા (૮). “તમે મારા સાક્ષી થશો.” આ વચન આજ્ઞારૂપ છે, પણ ખરું કહેતાં તે આપણને ફરમાવેલી આજ્ઞા તો નહિ, પણ આપણને આપેલો હક છે. “મારા સાક્ષી” ! દેવપુત્ર ખ્રિસ્તની તરફેણમાં મારે શાહેદી આપવી ! કેવી આશ્ચર્ય-કારક વાત ! વિવિધશાસ્ત્ર દેવદૂતોની મારફતે જાહેર કરવામાં આવ્યું (૭; ૫૩ : ગલ. ૪; ૧૯), પણ તારણદાતા પોતા તારણ પામેલા માનવોની મારફતે પ્રગટ કરવામાં આવે, એવી ઈશ્વરેચ્છા છે. આપણા પ્રભુએ આપણ તેના સેવકોને કેટલું અધુન માન આપેલું છે !

(અ) તો પણ આપણે તેના સાક્ષી થઈ શકીએ, તે પહેલાં આપણે સામર્થ્યથી વેશિત થવું. “તેની વાટ જોતા રહેજો” (ક. ૪. લુક ૨૪; ૪૯ : યશ. ૪૦ : ૩૧). વાટ જોતાં જોતાં બળ પામવું તે શું છે તેના ખુલાસો આ પછીના ફકરામાં આપવામાં આવશે.

(આ) શાની શાહેદી આપણે આપવી ? પ્રભુ ઈસુના પુનરુત્થાનની (૨૨ : ૨; ૩૨ : ૩; ૧૫ : ૪; ૩૩ : ૫; ૩૨, વગેરે). મારો તારનાર તથા પ્રભુ જીવતો છે, એ મારે મ.શ

આમાં આગળ કાહેલી આપવી ? યજ્ઞસાલેમથી માંડીને આના સહુ યજ્ઞસાલેમથી માંડીને," એટલે પહેલવહેલાં મારે પોતાને ધેર તથા મારાં પોતાનાં સગાં-જોડાણ (માર્ક ૫ ; ૧૬). યજ્ઞસાલેમ જે ચુસ્ત યજ્ઞીઓની દૃષ્ટિમાં કાથી, કાકાર કે દારકા જેવું પવિત્ર સ્થળ છે, ત્યાં જ. જ્યાં પ્રભુ ઇસુને મારી નાખવામાં આવ્યો હતો, ત્યાં જ પણ.

(૪) પ્રભુ ઇસુનું સ્વમીરોહણ. વાદળોદ્વારા તે સ્વર્ગે ગયો. “વાદળોને તે પોતાનો રથ બનાવે છે” (ગીત. ૧૦૪ ; ૩). શિષ્યોને મૂકીને પ્રભુ ઇસુ અંતર્ધાન થઈ ગયો, તો પણ તેઓ કંઈ જ મહારાયા નહિ. છેલ્લા ચાળીસ દિવસોમાં તેઓને તેના સદાના સાતિજીવની ખાતરી થઈ હતી (૩). “હું સદાકાળ તમારી સાથે છું,” એવું તેનું છેલ્લામાં છેલ્લું વચન તેઓ તદ્દન અવિચળ માનતા હતા. હવે તેમનાં હૃદયમાં તેના આગમનની આશાનો ઉદય થયો (૧૧).

૧૨-૧૪. વાટ જોનારી મંડળી. શિષ્યોની સાથે ઇસુની માતા તથા તેના ભાઈઓ પણ હાજર હતાં (૧૪). જુઓ માર્ક ૩ ; ૨૧ ; યોહાન ૭ ; ૫. “તેઓ એક ચિત્તે પ્રાર્થનામાં લાગુ રહેતા હતા.” અપેક્ષા રાખનારી મંડળી તો એકચિત્તે આગ્રહપૂર્વક પ્રાર્થના કરનારી મંડળી (ગીત. ૩૪ ; ૬), અને પ્રાર્થના કરનારી મંડળી તો તૃપ્ત થવાની મંડળી પણ છે (માત્થી ૧૮ ; ૧૯). તે કારણને લીધે આઈ. પી. મંડળીની વડીલસભાએ તે મંડળીને ક્રિતાબ્દિનો આનંદોત્સવ પ્રાર્થના કરવામાં ઊજવવાનું સૂચવ્યું છે. પ્રાર્થના કરવાનું ફળ ધર્મેન્નગૃતિ છે.

નવા કરારમાં મરિયમનું આ છેલ્લું દર્શન છે—પ્રાર્થનામાં લાગુ રહેનારી મરિયમ !

૧૫-૨૬. શિષ્યમંડળ. પ્રાર્થના કર્યા બાદ ચિદ્વિજ્ઞો નાખીને મહદાની ખાલી પડેલી જગા પૂરવામાં આવી. હજી સુધી મંડળીનો દોરનાર થવા સારૂ પવિત્ર આત્મા તેના પર રેડી દેવામાં આવ્યો નહોતો. જુઓ ૬ ; ૩, ૫.

પ્રભુ ઇસુનું મરણ	ઈ. સ. ૨૯
પચાસમાનો દિવસ	” ” ”
પાંચેલનું પરિવર્તન	” ” ૩૩
કરનેસ્યસનું મંડળીમાં દાખલ થવું	” ” ૪૪
ફકાળ	” ” ૪૫

અધ્યાય ૨જો

બોધરૂપ વચન :—“આ જે તમે જુઓ છો તથા સાંભળો છો, તે તેણે રેડ્યું છે.” ક. ૩૩.

૧-૪. મંડળી પર રેડાએલો પવિત્ર આત્મા. દેવપુત્ર પ્રભુ ઇસુને તેઓ “ઈમાનુએલ” (દેવ આપણી સાથે) કહેતા હતા (મા. ૧ ; ૨૩). તે હવે સ્વર્ગે ગયેલો, પણ આપણો “ઈમાનુએલ” થવા સારૂ તેણે પોતાના વચન પ્રમાણે (યોહાન ૧૬ ; ૭) દેવ

૩. પા. ૧-૧૯માં અન્ય ભાષાઓ બોલવાની જે વાત છે તે જુદી છે. આ તો પરભાષા બોલવાની વાત છે, અને તેમાં કંઈક નથી. ૧૫, કે તારણદાથી સુવાતાં સાવજનિક છે. “જુદી જુદી પડતી” (પા. ૧૫). મસ્ત મંડળીને આપેલું છે, કેવળ એમ નહિ પણ મંડળીના દેવની જે દાન માનનારને એ દાન આપવામાં આવે છે, એવું સૂચવેલું છે.

૫-૧૩. લેગો થએલો સમુદાય. બધા તો યહૂદીઓ હતા ખરા, પણ “આકાશ તળેના દરેક દેશમાંથી” તેઓ આવેલા હતા. શું આ વાત પણ દર્શાવતી નથી? “તમે જમને સર્વ દેશનાઓને શિષ્ય કરો”—પ્રભુની છેલ્લી આજ્ઞા (માત્રી ૨૮; ૧૬).

૧૪-૩૬. પીતરે કરેલું બાપણ. પીતરની હિંમતનો વિચાર કરો. એક ચાકરડીના શબ્દોથી જે માણસ હિંમત હારી ગયો, તે ફટલો બધો સાહસિક બની ગયેલો દેખાય છે! “પુનરૂત્પત્તિ” “જે કોઈ માણસ ખ્રિસ્તમાં છે તો તે નવી ઉત્પત્તિ છે” (૨ કર. ૫; ૧૭).

સાંભળનારા તો યહૂદીઓ હતા, માટે યહૂદીઓના પવિત્ર શાસ્ત્રને આધારે પીતરે નીચેની ત્રણ વાત સાબિત કરી:—

(અ) ૧૪-૨૨. મસીહ આવેલો જ છે, કેમકે મસીહ આવશે, ત્યારે ઈશ્વરનો આત્મા સર્વ દેહધારીઓ પર રેડી દેવામાં આવશે. યોએલ ૨; ૨૮, ૨૯. આ પ્રસંગે તેઓના દેખતાં તથા સાંભળતાં જે જે બન્યું, તેનાથી આ ભવિષ્યવચન સંપૂર્ણ થએલું જણાયું.

(આ) ૨૩-૩૩. મસીહનું પુનરુત્થાન થએલું છે, કેમકે (૧) ઈશ્વર તેને મરણને કબજે રહેવા દેશે નહિ, એવી આગાહી ગીત. ૧૬; ૮-૧૧માં કરેલી છે; (૨) વળી પીતરે તથા બીજા શિષ્યોએ સજીવ થએલા ખ્રિસ્તને પ્રત્યક્ષ દીઠો હતો (૩૨); અને (૩) જે જે બન્યું હતું, તે સર્વ ઈશ્વરને જમણે હાથે બિરાજમાન પ્રભુ ઇસુના પ્રતાપથી બન્યું (૩૩).

(ઇ) ૩૪-૪૬. વધસ્તલે જડાયેલો ઇસુ સર્વોપરી ખ્રિસ્ત થએલો છે. એમ બનશે, એ ગીત. ૧૧૦; ૧માં અગાઉથી જણાવવામાં આવ્યું હતું.

“તમે જે જુઓ છો તથા સાંભળો છો, તે તેણે જ રેડ્યું છે.” મારા જીવનનું મૂળ ઝરણુ જીવતા ખ્રિસ્તમાં રહેલું છે (કોલોસી. ૩; ૩). જે મારા આચારવિચારમાં કંઈ શોભતું દેખાય, તો તે મારું પોતાનું નથી—તે તેનું જ તથા તેનાથી જ છે. “હું જે છું તે દેવની કૃપાથી છું” (૧ કર. ૧૫; ૧૦). ધણીઓની ખંડણીને સારૂ માણસનો દીકરો પોતાનો જીવ આપવા આવ્યો (માર્ક ૧૦; ૪૪). હવે પોતાના રક્ત વડે ખંડણીનું મૂલ્ય ભર્યા પછી તે ધણીઓને જીવન આપવા સ્વર્ગે ગયેલો છે (૧ યોહાન ૫; ૧૨). તારામંડળનું પારબ્રહ્મ નિહાળતાં તેઓનો એક ધરાવનાર છે, તે જેવી રીતે હું સમજું છું (યશ. ૪૦; ૨૬), તેવીજ રીતે કોઈનું નત્ર, માયાળુ શુદ્ધાચરણ જોઈને “જીવતા પ્રભુએ આ રેડ્યું છે,” તે પણ હું જાણું છું. મારામાં ઈશ્વરને ગમતું જે કંઈ ફળ દેખાય છે, તે તેણે આપેલા આત્માએ ઉપજાવેલું છે (ગલ. ૫; ૨૨, ૨૩). ભાઈઓ, આપણે આપણી નિર્જાળતાને શું કરવા વળગી રહીએ? આપણે તે પણ પ્રભુને અર્પી દઈએ, એ માટે કે તેનામાં

વિશેષ સખ નહોતો, તો
કરીને તેઓમાંના ત્રણેક હમર મામિસ્માદાન ૧.
દરેક કરનાર પ્રભુ ઇસુને ફરીથી વધસ્તંભે જડાવના : થાય છે, તે
આપણે સમજી ૬ ; ૬).

૪૨-૪૭. ખ્રિસ્તી મંડળનું ધામક જીવન. તેનું દરેક ધર્મ આનંદકારક છે. તેનાં મુખ્ય ચાર ચિહ્ન હતાં : (૧) પ્રેરતોને ચરણે બેસીને તેઓ પ્રભુ ઇસુ વિષેનું વધુ શિક્ષણ પામતાં હતાં (૫ ; ૧૨). (૨) તેઓ એકબીજાની સંગતમાં રહેતા હતાં, અને એકબીજા પ્રત્યે પૂર્ણ સહાનુભૂતિ દર્શાવતાં હતાં. (૩) તેઓ “રોટલી ભાંગવામાં લાગુ રહ્યાં” (૪૨), એટલે તેઓ પોતાપોતાને ઘેર રોટલી ભાંગીને ઉમંગથી ભોજન કરતાં હતાં (૪૬). સાથે બેસીને જમવું તે મિત્રાચારીનું એક બધે પ્રચલિત ચિહ્ન છે. પણ ખ્રિસ્તીઓને સારું “રોટલી ભાંગવામાં” બીજો ગૂઢ અર્થ રહેલો છે. પોતાની હૃદયી રાતે પ્રભુ ઇસુએ રોટલી ભાંગીને કહ્યું હતું, કે “આ મારું શરીર છે, તે તમારે સારું આપવામાં આવે છે ; મારી યાદગીરીમાં આ કરો” (લુક ૨૨ ; ૧૯). ૪. મંદિરમાં (અથવા મંદિરે ન જવાય, તો ઘેર) રોજ જુદી જુદી વખતે પ્રાર્થના કરવાનો જે નિયમ હતો, તે તેઓ ચુસ્ત રીતે પાળતાં હતાં (૩ ; ૧ : ૧૦ ; ૩, ૯, ૩૦ : દાની. ૬ ; ૧૦). આ દરેકમાં શુ વિશેષ દેખાય છે તે જે જાણવા માગીએ, તો ખ્રિસ્તમાં પોતાના લોકનો ઊંચાના આનંદ તથા એકબીજા પ્રત્યે તેમનો નિઃસ્વાર્થ પ્રેમભાવ, તે છે. જે ખ્રિસ્તના સેવકના દરેક મંડળમાં આ બે ગુણ દીપ્તિ આવે, તો ખ્રિસ્ત બહુ આકર્ષણ વગર જગત રહે જ નહિ.

અધ્યાય ૩૦

બોધક વચન :—“પણ મારી પાસે જે છે, તે હું તને આપું છું.” ૬. ૬.

૧-૧૦. ઇસુ ખ્રિસ્તના નામના પરાક્રમથી કંઈક પ્રથમ ચમત્કાર. આ વાર્તા બહુ અર્થસૂચક છે. પરંતુ તે એટલી બધી સ્પષ્ટ છે, કે તેનો કંઈ પણ ખુલાસો કરવાની જરૂર નથી. ગામનાં મંદિરોની આગળ હારખંધ બેઠેલા બિખારીઓની વાત આપણે સહુ સારીપેઠે જાણીએ છીએ. યજ્ઞશાલેમમાં પણ તે વર્ગીય એજ પ્રથા હતી (યોહાન ૯ ; ૮). વળી બીજા માગનારા શાની અભિલાષા રાખતા હોય, તે પણ આપણે જાણીએ છીએ (લુક ૧૬ ; ૨૬). આ માણસ જન્મથી અપંગ હતો, તે ચાળીસ વર્ષની ઉંમરનો હતો (૪ ; ૨૨). પીતર તથા યોહાનનો પહેરવેશ સાધારણ જેવો હોય, પણ તેઓના આનંદમય ચહેરા જોઈને (૨ ; ૪૬). તેઓ મારા પર દયા રાખશે, એવી આશાએ તેણે તેઓની પાસે બીજા માગી. પણ પૈસા મળવાની આશા ઉપરાંત તેણે જુદા પ્રકારની અપેક્ષા રાખી નહિ હોય શું ? શું થોડા દિવસ ઉપર ઇસુ નામનો એક દેવભક્ત મંદિરે આવ્યો નહોતો ? શું તે વખતનાં સર્વ લૂંટાકાંગડાએ તેની આસપાસ વીંટળાઈને તેના દયાળુ હાથનો આશીર્વાદ માગ્યો નહોતો ? (માર્ક ૨૨ ; ૧૪). તે પ્રસંગે આ અપંગ બિખારી જરૂર હાજર હતો, અને હવે તે સર્વનો ખ્યાલ તેને આવ્યો હશે. વાત તો ખરી, પછી બીજા બે ગુનેગારોની સાથે તે દેવભક્તને દેહાતદંડની સજા કરવામાં આવી હતી. આ બે જણ તેના ચેલા હતા, પણ એમાં શું ? તે એવા એવા વિચારો કરતા હતા,

૧૧૧. પાપાસે જે છે તે હું તને આપું છું.”

(ખ) પીતરની પેઠે આપણુ ખ્રિસ્તીઓ પાસે પણ સોનુંરૂપુ જે હતું તેજ આપણી પાસે છે, એટલે ખ્રિસ્ત તથા તેના નામમાં રહેલા, પ્રભુ ઇસુની મારફતે ઇશ્વરની સાથે માફ સમાધાન થએલું છે (૩મી. ૫; ૧), અને હું મારા સ્વર્ગીય પિતાની સંગતમાં રહીને માફ જીવન ગાળું છું. જેટલા પ્રમાણમાં હું તેની સંગતમાં રહું છું, તેટલાજ પ્રમાણમાં દેવનું પરાક્રમ મારામાં રહે છે (લુક ૫; ૧૭). ખ્રિસ્તીઓનું દ્રવ્ય માલમિલકતમાં રહેલું નથી (લુક ૧૨; ૧૫). આપણું દ્રવ્ય આત્મિક છે, તે સ્વર્ગમાં છે (માર્થી ૬; ૨૦). “ખ્રિસ્તની અખૂટ સંપત્તિ” મારી જ છે (એફ. ૩; ૮).

(ગ) ભૂખે મરતા જગતને જે જોઈએ, તેજ આપણી પાસે છે. ખ્રિસ્ત જીવનની રોટલી છે. અંધારામાં એટલા જગતને (માર્થી ૪; ૧૬) જેની જરૂર છે, તે પણ આપણી પાસે છે. ખ્રિસ્ત જગતનું અજવાળું છે. દુષ્ટી સત્તામાં આવી પડેલા આખા જગતને (૧ થે હાન ૫; ૧૬) જેવો ઉદ્ધારનાર જોઈએ તો આપણી પાસે છે. ખ્રિસ્ત આવ્યો— ખોતરાએલાઓને તારવા. ધર્મધ જગતને ઇશ્વરનું દર્શન દેનાર પ્રભુ ઇસુ સિવાય બીજો કે ઇ નથી. જગત કંગાળ, બેદાસ, દાં દ્રો, આંધળું તથા નસ છે, પણ તે તે જાણતું નથી. (પ્રક. ૩; ૧૭). આપણે ધનવાન છીએ (૨ કર. ૮; ૬). પણ આપણું દ્રવ્ય કેવું તથા કેટલું છે. તેના આપણને ખરો ખ્યાલ છે કે? જીહો, ભાઈઓ! જૂના સમયના ચાર રક્તપિત્તીઓ કરતાં આપણે આપમતલગી ન હોઈએ (૨ રાજ ૭; ૬). જીહો, અને મળેલા સુસમાચાર આપણે ચારે તરફ જાહેર કરીએ !

(દ) દેવનું તારણ પમાડવાનું પરાક્રમ આપણી પાસે છે (૩મી. ૧; ૧૬). જન્મથી જે અપંગ, તે ખ્રિસ્તના નામ પરના વિશ્વાસથી ચાલતો થયો, એટલું જ નહિ પણ તેજ વિશ્વાસદ્વારા તે દેવની સંગતમાં આવ્યો. તે નવો જન્મ પામ્યો. તેજ મનોહર નામના પરાક્રમથી માફ અદલાણુ પણ થયું જુઓ ૧ કર. ૬; ૬-૧૧.

૧૧-૨૬. પીતરે કરેલું બીજું ભાષણ. મંદિરની સુવેમાન નામની પરસાળમાં લોક ભેગા થયા. થોડા વખત ઉપર જ્યાં આગળ લોક ઉશ્કરાઈને પ્રભુ ઇસુને પથથરે મારવા જિંદગી હતા (યોહાન ૧૦; ૨૩, ૩૧, ૩૬), ત્યાં ને ત્યાં જ મહિમાવાન કરાએલા એજ પ્રભુ ઇસુની સુવાતી સાંભળવા તેઓ એટલા દેખાય છે. ઇસુના મરણથી તથા તેના પુનરુત્થાનથી કેટલો અધો તક્ષાવત થએલો જણાય છે !

ભાષણના બે ભાગ પાડી શકાય, એમ છે :—

(૧) લંગડો જિખારી સાથી ચાલતો થયો, તે પીતરે પહેલવહેલાં જાહેર કરે (૧૨-૧૬). જીવ લેનાર આરાધાસને પસંદ કરીને તેઓએ જીવન આપનાર ઇસુને મારી નાંખ્યો હતો. પણ તેને ઇશ્વરે મૂએલાંમાંથી ઉઠાડીને મહિમાવાન કર્યો, અને તેના નામના પરાક્રમથી લંગડો જિખારી ચાલતો થયો હતો. આજકાલનાં આધ્યાત્મિક દુઃખ મટાડવા તે નામ એવું ને એવું જ પરાક્રમી છે.

તે હજીરમાંથી છે.

“તોજીના સમયો”ને સાર તરૂપ રહ્યા.

આપણે આપણા અપરાધોના હૃદયપૂર્વક પસ્તાવો કરી નથી, તે વાર શું?

(મા) જૂનો કરારનાં સર્વ વચન આજ્ઞાજનક છે. “ઘેટાંની પેઠે આપણે સર્વ ભટકી ગયા છીએ...અને ધૃષ્ટરે તેના [ઝેટલે પ્રભુ ઇસુ] પર આપણુ સર્વનાં પાપનો ભાર મૂક્યો છે,” એજ જૂના કરારમાં સમાવેલા બોધ તથા વિધિઓનો સાર છે (યજ્ઞ. ૫૩; ૬).

અધ્યાય ૪થો

બોધરૂપ વચન :—“કેમકે અમે જે જે જોયું તથા સાંભળ્યું, તે કહ્યા વિના અમારાથી રહેવાય એમ નથી.” ક. ૨૦.

૧-૪. પ્રેરિતોની પ્રથમ કેદ. પ્રેરિતોને કેદ કરવામાં આવ્યા, પણ ધૃષ્ટરનું વચન કેદ કરી ન શકાય (૨ તીમોથી ૨; ૯). તે વચન સાંભળીને ધણાઓએ વિશ્વાસ કર્યો (૪). ઉશ્કેરનારા તો સાદ્દકીઓ હતા. તેમનાથી પુનરુત્થાનની વાત સહન કરાય નહિ (માર્ક ૧૨; ૧૮; પ્રે. ૨૩; ૮).

૫-૧૨. ન્યાયસભાની આગળ. કેવું દૃશ્ય! તેને તેજ સ્થળે, તેને તેજ સભાની આગળ પ્રભુ ઇસુને થોડા વખત ઉપર બેસાડવામાં આવ્યો હતો (યોહાન ૧૮; ૧૩, ૧૪; માર્ક ૧૪; ૫૩). તેની તેજ તપાસ પણ કરવામાં આવી હતી (માર્ક ૧૧; ૨૭-૨૯). તેના તેજ બે શિષ્ય હાજર હતા (યોહાન ૧૮; ૧૫. “બીજે એક શિષ્ય”=યોહાન). દૃશ્ય એકનુંએક, તોપણ કેટલો બધો તકાવત! પોતાના પ્રભુનો ઇન્કાર કરનાર પીતર હવે પોતાના પ્રભુનો સાહસિક શાહેદ બની ગયેલો જણાય છે! ચાકરડીથી બીનાર તો હવે બેઠેલા ન્યાયાધીશો પર નિડરપણે આક્ષેપ મૂકનાર! જરૂર ઇસુ દેખાતો નથી. તેજ ન્યાયસભાના ચૂકાદાથી તેને વધસ્તંભે જડાવવામાં આવ્યો હતો. તોપણ તે પોતાના આત્માની મારફતે હાજર છે જ. તેના જ પરાક્રમથી બિચારો બિખારી સાબો થયો હતો. તેની પ્રેરણાથી પીતર પોતાના પ્રભુના બોલેલા શબ્દો ફરી ઉચ્ચારે છે (માર્ક ૧૨; ૧૦), અને આખરે પોતાના પ્રભુના જેવું માયાળુ મન રાખીને પીતર પોતાના બચાવનું ટૂંકું ભાષણ સમાપ્ત કરીને પોતાના ન્યાયાધીશોને પ્રભુ ઇસુ પર વિશ્વાસ રાખવાની વિનંતી કરે છે (૧૨). “જેનાથી આપણુ સર્વનું—અમે તેમજ આપ અમારા ન્યાયાધીશો—આપણુ સર્વનું તારણ થાય, એવો બીજો કોઇ નથી.” ધૃષ્ટરપિતા પાસે જવાનો બીજો કોઇ પણ માર્ગ નથી (યોહાન ૧૪; ૬).

૧૩-૨૨. ન્યાયાધીશોને પ્રેરિતોએ આપેલો જવાબ. (અ) જુઓ—ન્યાયાધીશોને બહારાટ! આ બે અબણુ (જાણે કે વેદ ન જાણનાર) તથા અજ્ઞાન (જાણે કે યાજ્ઞકવર્ગના નહિ) માણસોની આટલી બધી હિંમત ક્યાંથી! (મા) જુઓ—તેમની કબૂલાત! “તેઓ ઇસુની સાથે હતા!” ખરા શિષ્યપણાનું ચિહ્ન! ઇસુ તો ગયો, પણ જુઓ! તેનો આત્મા તો છે! (જ) પછી તેમણે કરેલો ફેસલો! બેશક એક મોટો અમલકાર કરવામાં આવ્યો હતો, તે ઇસુના નામથી થયો હતો. પણ તેમાં યુના જેવું કંઈ જણાવું

તવના આમા... ના રહેવાય એમ નથી," તેની વિરુદ્ધ તેઓ શું કહી શકે? આપીને તેઓએ પીતર તથા યોહાનને છોડી દીધા.

“કલ્યા વિના અમારાથી રહેવાય નહિ એમ નથી.” આ તો હુકમની વાત નથી. “હૃદયના બરપૂરપણામાંથી મોં બોલે છે” (માર્થી ૧૨; ૩૪). મનમાં જો ઇસુ પરના પ્રેમનો ઊભરો આવે, તો આપણાથી જાના રહેવાય નહિ. બારતીમાય અને જાળી (લુક ૧૮; ૪૩; ૧૯; ૮), સૂએદાર (લુક ૨૩; ૪૭), પ્રથમ શિષ્યો (યોહાન ૧; ૪૧, ૪૬), સમરૂની બાઈ (યોહાન ૪; ૩૯)—અને વિશેષ કરીને પાઉલ, જેણે એવા પોકાર કર્યો, કે “હું સહુનો ઝણી છું. જો હું સુવાર્તા પ્રગટ ન કરું, તો મને અફસોસ!” (૩મી. ૧; ૧૪; ૧ કર. ૯; ૧૬). સુવાર્તા પ્રગટ કરવાનો મારો એજ પરવાનો છે. ઇશ્વરની કૃપાનો મને જે અનુભવ થયો છે, તે બીજાઓને જણાવ્યા વગર મારાથી રહેવાય નહિ. જો હું જાનોમાનો રહું, તો મને અફસોસ! અનુભવસિદ્ધ સાક્ષી સામે કોણ જીભું રહી શકે? ફોડેલું પાણી કૂવામાં આવ્યા વગર રહેજ નહિ.

૨૩-૩૧. સ્તુતિ તથા પ્રાર્થના કરનારી મંડળી. સુવાર્તાપ્રચારક અઠવાડિયા પહેલાં આપણે પ્રાર્થનાદ્વારા તૈયારી કરીએ છીએ, અને અઠવાડિયા દરમિયાન આપણે પ્રાર્થનાદ્વારા સહાય માગ્યા કરીએ છીએ. પણ અઠવાડિયું વિત્યા બાદ આપણામાંના ઇશ્વરની સ્તુતિ કરવા પાછા આવનાર કેટલા છે? પ્રભુનો આભાર માનવા પાછા ફરેલા રક્તપિત્તીઆને બમણો આશીર્વાદ મળ્યો (લુક ૧૭; ૧૯). સ્તુતિ કરનારી મંડળી (૨૯) બમણી હિંમતવાન બની ગઈ (૩૧).

૩૨-૩૭. સહકારી મંડળી. આથી પ્રભુ ખ્રિસ્તના આત્માનું સાનિધ્ય તથા તેનું પરાક્રમ સાબિત થયું. “તમે એકબીજાના ભાર ઊંચકો, અને એમ ખ્રિસ્તને નિયમ સંપૂર્ણ રીતે પાળો” (ગલાતી. ૬; ૨). આઈ. પી. મંડળીનું પાસ્ટર ફન્ડ આ વાતનો એક સરસ દાખલો છે. આપણા સર્વ વ્યવહારમાં આ નિયમનો અમલ કરવામાં આવે, તો કેવું સાફ!

અધ્યાય પમેા

બોધકૃપ વચન:—“જેથી પીતર પાસે થઇને જાય તો તેનો પરજાથો પણ તેઓમાંના કોઈના ઉપર પડે.” ૬. ૧૫.

૧-૧૧. વળગી રહેનાર પાપમાં રહેલું જોખમ. જુઓ હેબ. ૧૨; ૧. અનાન્યા તથા સાફીરાએ ફરેલા પાપની સજા આપણને કદાપિ ભારે લાગે. પણ સમય અણીનો હતો. મંડળીની સજાઆતનો જ સમય હતો. શરૂઆતથી જ આપણે પાપનું અતિથલું પાપિષ્ટપણું સમજીએ એ જરૂરનું છે. કોઈ પણ પાપ નજીવું ન ગણાય. “થોડું ખમીર આખા લોંદાને ડુબાવે છે” (૧ કર. ૫; ૬). આખાને એવા જ પ્રદારનું પાપ કઈ, એટલે યહોવાહને જે અર્પિત, તે તેણે પોતાના ખપને સારૂ સંતાડી રાખ્યું. તેને કવી ભારે સજા કરવામાં આવી! (યહો. ૭; ૨૫). કારણ શું? કારણ કે સમય અણીનો હતો.

જેના સભ્યો પ્રેરિતોનો તુચ્છકાર કરતા હતા, પણ સા. યુ લોક નહોતા. (પરંતુ જુઓ ૬; ૭) : “જેથી...તેનો પડછાયો પણ તેઓના પર પડે.” નાકયમાં ખ્રિસ્તમય જીવનનું દૂંકું દષ્ટાંત સમાએલું છે. “તેમાંનો દરેક માણસ...કંટાળો ઉપજવનાર દેશમાં વિશાળ ખડકની ઢાળા જેવો થશે” (યશ. ૩૨; ૨). દરેક ખરો દેવભક્ત ઓથારૂ હોય છે. ખ્રિસ્તમય જીવન સંતાડી ન શકાય (માર્ક ૭; ૨૪). પ્રભુ ઇસુને પગે મરિયમે ચોળેલા અત્તરની સુગંધ આખા ઘરમાં પસરી રહી (યોહાન ૧૨; ૩). ખમીર કુકાવે છે ખરું (૧ કર. ૫; ૬), પણ મીઠું તાણું રાખે છે. “તમે જગતનું મીઠું છો.” દાખલા તરીકે કારાગૃહમાં પૂરાએલો યુસફ (ઉત્પત્તિ ૪૦; ૪), શબ્દિય રાજના દરબારમાં દાઉદ (૧ શમ. ૧૬; ૨૩), મૂર્તિપૂજક રાજના મહેલમાં દાનાએલ (દાની. ૩; ૪૭ : ૬; ૨૬, ૨૭). તેવી જ રીતે વર્ગમાં જે માત્ર એક જ બલો છોકરો હોય, છાત્રાલયમાં જે માત્ર એક જ ધાર્મિક વિદ્યાર્થી હોય, ગામમાં જે માત્ર એક જ ખરો દેવસેવક હોય, તો તેમનો પડછાયો આખા વર્ગ પર, આખા છાત્રાલય પર, આખા ગામ પર સારી અસર કર્યા વિના રહે જ નહિ. “ભૂંડાથી તું દારી ન જા, પણ સારાથી ભૂંડાનો પરજય કર” (૩મી. ૧૨; ૨૧). પ્રભુ ઇસુના દાખલાનો વિચાર કરો (માર્ક ૬; ૫૬) હું કેમ કરીને માફ જીવન એવું કલ્યાણકારક, એવું સુગંધીદાર (એફેસી. ૫; ૨) બનાવું? આચાર્યકિતપણાથી તથા આચાર્ય માનનારાઓને આપેલા પવિત્ર આત્માની સહાયથી (૫; ૩૨).

૧૭-૨૨. ધર્મચુરુઓનો વધતો જતો વિરોધ. પહેલાંની માર્ક (૪; ૧) ઉરફરનારા તો સાદુકીઓ હતા. આ વખતે એને નરિ, પણ બારેબાર પ્રેરિતોને કેદ કરવામાં આવ્યા (૧૮). દેવદૂતના હાથથી ધૂટા કરાધને ન્યાયસભાના ફરમાનની અવગણના કરીને અને દેવની આજ્ઞાને આધીન થઇને (૨૦) તેઓ ફરીથી મંદિરમાં જઇને જાહેરમાં ઉપદેશ કરવા લાગ્યા (૨૧). આગલા વખતના જેવું દશ્ય! તો પણ કેટલો બધો ફેર! આ પ્રસંગે જેઓ ગઝરાઇ ગયા, તે તો પ્રેરિતોની ધરપકડ કરનાર સરદાર તથા તેના સિપાઇઓ હતા! (૨૬) પોતાનો બચાવ કરનારા તો યાજ્ઞકો તથા શાસ્ત્રીઓ હતા! (૨૮). તેઓએ પ્રેરિતો પર બે આરોપ મૂક્યા, એટલે (૧) અમારો મનાઇ દુકમ તમે તોડ્યો, અને (૨) એ માણસનું લોહી પાડવાનો દોષ તમે અમારા પર મૂકવા માગો છો. જવાબમાં પીતરે કહ્યું, કે “પહેલું તહોમત સાચું છે, કેમકે અમારે આપનું નહિ, પણ દેવનું માનવું. બીજું તહોમત પણ કપૂર છે, કેમકે ઇસુને વધસ્તંભ પર ટાંંગીને મારી નાખનાર તમે જ છો. તો પણ તેના રક્તથી પાપની ક્ષમા. માનો ને પાવત્ર આત્માનું દાન આપ લોકને પણ આપવામાં આવશે.”

૩૩-૪૨. ગમાડીએલની સલાહથી પ્રેરિતોનો બચાવ. પ્રેરિતો એક ફરાશીની સલાહથી, એટલે પુનરુત્થાનનો મત માનનાર જે હતા, તેની સલાહથી તેમને મારી નાખવાની ઇચ્છા રાખનાર સાદુકીઓના હાથમાંથી બચી ગયા. જુઓ ૨૩; ૭-૧૦. તો પણ તેઓને એમનેએમ છેડી દેવામાં આવ્યા નહિ. ગઇ વખતે ન્યાયસભાએ તેઓને ધમકી આપવાનો ફેસલો કર્યો હતો (૪; ૧૭), પણ આ વખતે તેઓમાંના દરેકને ઓગળ્યાણીસ

૧૬. પણ ધ્યાનમાં માડમાં નિંદામાં માન ! મારા પ્રભુને
તેના પર તેઓ થૂંક્યા ! (માર્ક ૧૫ ; ૧૫, ૧૯). તે શુરુ કરતાં શિષ્ય
કરતાં સેવક મહાન ?

અધ્યાય ૬ઠો

બોધરૂપ વચન :—“આત્માથી તથા જ્ઞાનથી ભરપૂર એવા સાત પ્રતિષ્ઠિત
માણસોને શોધી કાઢો.” ક. ૩.

[તકરાર થવાનું શું કારણ હતું, તે તેમજ આગળ જતાં મંડળીની પ્રગતિ કેવી રીતે
થઈ, તે સમજવા સારૂ નીચેના ખુલાસા પર ધ્યાન આપવું જોઈએ. શોધકોના ચાર જુદા
વર્ગ હતા. તેઓ નીચે પ્રમાણે હતા :—

(૧) હેત્રાઓ (૬ ; ૧), એટલે પાલેસ્ટાઇનવાસી ચુસ્ત યહૂદીઓ. તેઓ અરામી
ભાષા બોલતા હતા.

(૨) ગ્રીક યહૂદીઓ (૬ ; ૨ : ૯ ; ૨૯), એટલે પરદેશોમાં વિખેરાયેલા યહૂદીઓ
(યા. ૧ ; ૧). તેઓ ગ્રીક ભાષા બોલતા હતા.

(૩) જેઓ “દેવનો ભય રાખનારા” કે “ધાર્મિક” કહેવાતા હતા, તેઓ (૮ ;
૨ : ૧૦ ; ૨ : ૧૩ ; ૧૬, વગેરે). તેઓ “ગ્રીક લોક” પણ કહેવાય છે (૧૧ ; ૨૦).

(૪) “યહૂદી થએલા” (૨ ; ૧૦ : ૬ ; ૫ : ૧૩ ; ૪૩), એટલે જે અન્યધર્મીઓ
યહૂદી ધર્મના સર્વ નિધિઓ (સુન્નત સંસ્કારસંદિત) સ્વીકારીને યહૂદીઓ બની ગયા હતા, તેઓ].

૧-૬. મંડળીને વ્યવસ્થિત કરવાની પ્રથમ ગોઠવણ. પ્રેરિતો તો “હેત્રા”
હતા, તેથી “ગ્રીક યહૂદીઓની” સ્થિતિ તથા રીતભાતને તેઓને ઓછો પરિચય હતો.
તકરાર સમાવવાને સારૂ તેઓએ સારો ઉપાય કયો. જે સાત સેવક નિમાયા તેઓ સાતેનાં
નામ ગ્રીક ભાષાનાં છે, તેથી સાતે “ગ્રીક યહૂદીઓ” હોય, એવો સંભવ છે. સાતની
નિમણૂક થઈ, કેમકે જેમ આ દેશમાં પંચ એટલે પાંચ માણસોને, તેમ પાલેસ્ટાઇનમાં સાત
માણસોને સત્તા આપવાનો રિવાજ હતો. આ સેવકમંડળ “The Seven” (સાત)ના
નામથી ઓળખાતું હતું (૨૧ ; ૮).

“પવિત્ર આત્મા તથા જ્ઞાનથી ભરપૂર.” કામ તો ભાણું પીરસવાનું. તો એવા હલકા
કામને માટે એવી ઊંચ પ્રકારની લાયકાતની શી જરૂર ? પણ ઈશ્વરની દૃષ્ટિમાં કયા પ્રકારની
સેવા હલકી ગણાય ? ટાઢા પાણીનું પ્યાલું આપવા જેટલી જૂજ સેવા જે કોઈ કરે, “તે તેનું
ફળ પામ્યા વિના રહેશે નહિ” (માત્થી ૧૦ ; ૪૨). દુનિયામાં સહુથી નામાંકિત ગણાયેલા
કોણ ? લોકસેવા કરનારા. હિન્દી ખ્રિસ્તી મંડળીમાં સહુથી પ્રિય નામ કોનાં ? વિશ્વમ કરી
તથા સાધુ સુન્દરસિંહ જેવા સેવકો. સેવાભાવ તો ખ્રિસ્તના રાજ્યનો પ્રથમ નિયમ છે. “જે
માણસનો દીકરો.....સેવા કરવા આવ્યો, તેમ.....” (માત્થી ૨૦ ; ૨૮). આકાશ
તેમજ પૃથ્વી પર જે સહુથી શ્રેષ્ઠ નામ છે, તે કોને આપવામાં આવ્યું ? જેણે દેવ સમાન હોવા
જતાં દાસનું રૂપ ધારણ કર્યું, તેને (ફિલિપી. ૨ ; ૫-૧૧). આપણે કોને શુરુ તથા પ્રભુ

પ્રે. ક. નો પહેલો ભાગ સમાપ્ત કરે છે. ખીલ ભાગોનાં સમાપ્તિવચન
[૧૬; ૩૧; ૧૨; ૨૪; ૧૬; ૫; ૧૬; ૨૦].

૮-૧૫. સ્તોત્રન પર મૂકેલા આરોપ. સાક્ષીઓ જુઠા કહેવાય છે (૧૩), પરંતુ
ને કે તેઓએ સ્તોત્રનનાં વચન મરડી નાખ્યાં હશે, તોય તેઓની જુવાની એકંદરે સાચી હતી.
સ્તોત્રન “ગ્રીક યદુદી” વર્ગનો હતો, તેથી અન્યધર્મીઓના સહવાસમાં રહેવાથી તથા પરદેશી-
ઓની વિભાવો અભ્યાસ કરવાથી તે “હેબ્રીઓ” કરતાં વધારે ઉદાર મતનો હોય, તે
સ્વાભાવિક છે. વળી ધર્મરતી પ્રેરણાથી પ્રેરિતોને જેનું દર્શન હજી થયું નહોતું, તે સ્તોત્રન
નિહાળવા તથા અંગીકારવા પામ્યો હતો. મુખ્ય આરોપ એ હતા, એટલે (૧) યરશાલેમના
મંદિર સંબંધી, અને (૨) મુસાના નિયમશાસ્ત્ર સંબંધી. પ્રભુ ધર્મ પર પણ આના જેવા આક્ષેપ
મૂકવામાં આવ્યા હતા (માર્ક ૧૪; ૫૮). વાત પણ સાચી હતી (યોહાન ૪; ૨૧).
નિયમશાસ્ત્ર સંબંધીની વાત પણ એવી જ. પરંતુ તેને બદલી નાખવા નહિ, પણ તેને પૂર્ણ
કરવા પ્રભુ ધર્મ આવ્યો હતો (મા. ૫; ૧૭). છસો વર્ષ અગાઉ યિર્મેયાહે એનો એજ
બોધ કર્યો હતો (યિર્મે. ૭; ૧-૧૫), તેને પણ તે વખતના યાજ્ઞકો તથા પ્રબોધકો મારી
નાખવા ઊભા થયા (યિર્મે. ૨૬; ૧૧). સરદારોની દરમિયાનગીરીથી યિર્મેયાહ બચી ગયો,
પણ સ્તોત્રનના પક્ષમાં ઊભો રહે એવો કાષ્ટ સહાયકારી નહોતો.

અધ્યાય ૭મો

બોધરૂપ વચન:—“એમ કહીને તે ડિંધો ગયો.” ક. ૫૩.

૧-૫૩. પોતાના બચાવમાં સ્તોત્રને કંરેલું બાપણ. બાપણ કરતાં સ્તોત્રન
પોતાના પર મૂકેલા એ આક્ષેપમાં સમાજેલી વાત સાચી છે એ સાબિત કરવા માગે છે.

(૧) નિયમશાસ્ત્ર સંબંધી. નિયમશાસ્ત્ર હજી સિનાય પહાડ આગળ જાહેર કરવામાં
આવ્યું નહોતું, એટલામાં ચારસો વર્ષ દરમિયાન (૬) ઇસ્રાલીમ તથા તેનાં સંતાન ખરા
ભાવથી યહોવાહની બક્ષિતસેવા કરતા હતા. ધર્મરતું બજન આત્માથી તથા સત્યતાથી કરવું
(યોહાન ૪; ૨૩).

(૨) મંદિર સંબંધી. નિર્ગમન વખતે તેમજ ન્યાં સુધી સુલેમાને મંદિર બંધાવ્યું
નહોતું, ત્યાં સુધી વગર મંદિરે યહોવાહના સેવકો તેનું બજન કરતા હતા. વળી મંદિર
બંધાવનાર સુલેમાન રાજાએ પોતે કબૂલ કર્યું, કે “...તો આ મારા બાંધેલા મંદિરમાં તારો
સમાવેશ થવો કેટલો બધો અશક્ય છે !” (૧ રાજ. ૮; ૨૭).

(૩) તે ઉપરાંત સ્તોત્રને એક ત્રીજી તથા ધણી મહત્ત્વની વાત સાબિત કરી, તે એ
છે કે સરસ્વતી તમારા પિતૃઓ યહોવાહના પ્રબોધકોનો નકાર કરતા આવેલા છે—જેવાકે
યુદા (૬), મુસા (૨૭, ૩૫, ૩૬), સર્વ પ્રબોધકો (૫૨). “તે કારણને લીધે જેનું
આગમન મુસાએ બાપ્યું હતું (૩૭), તે ન્યાયીને તમે પરસ્વાધીન કરીને મારી નાખ્યો” (૫૩).

પ્રભુ ઇસુના મરણ તથા પુનરુત્થાનથી માનવી જીવનમાં જે કંઈ કરવામાં આવેલું છે, તે આપણે સમજી શકીએ. એકલો યજ્ઞને ઇસુ (માર્ક ૧૫; ૩૪). તેણે એકલાએ દ્રાક્ષાકુંડ ખૂંચી ને લોકમાંથી કોઈ માણસ તેની સાથે નહોતો (યજ્ઞ. ૫૩; ૩). પણ હવે જીવતો રહીને તે મરણને શરૂઆતે પોતાના દરેક સેવકને વિનય પમાડવા હાજર જ રહે છે. હવે પછી મરી જવું તે બિંધી જવા બરાબર છે—ખ્રિસ્ત ઇસુના ખોળામાં (૧ કર. ૧૫; ૧૮; ૧ થેસ. ૪; ૧૪; પ્રક. ૧૪; ૧૩). તેઓ સ્તેશનને શહેર બહાર લઈ જઈને તેને પથ્થર મારવા લાગ્યા. શહેર બહાર (યોહાન ૧૯; ૨૦) તેઓ પ્રભુ ઇસુને પણ લઈ ગયા. પણ જેને તેઓએ વધસ્તંભે જડાવ્યો હતો, તેને મહિમાવાન પ્રભુ માનીને સ્તેશને પોતાનો આત્મા તેના હાથમાં સોંપ્યો. આખરે પોતાના પ્રભુના આત્માથી ભરપૂર થઈને (લુક ૨૩; ૩૪) તેણે મોટો ઘાંટો પાડીને કહ્યું, કે “ઓ પ્રભુ, આ દોષ તેઓને માથે ન મૂક.” આ વાર્તામાં પ્રભુ ઇસુના દરેક સેવકના શાંતિમય મરણનો આલેખ કરેલો છે. “જેણે આપણા ઉપર પ્રેમ રાખ્યો છે, તેને આશરે આપણે એ બધી બાબતોમાં વિશેષ જય પામીએ છીએ” (૩મી. ૮; ૩૭).

૮; ૧. આ સર્વ જોનાર તથા સાંભળનાર જીવાન શ્રાવણ પર તેની કંઈ અસર થઈ નહિ હોય શું? ન્યાયશાલામાં તેણે સ્તેશનની વિરુદ્ધમાં મત આપ્યો હતો (૨૬; ૧૦). તો પણ આ શ્રદ્ધિદંતું મૃત્યુ નિહાળીને તેને કંઈ પણ લાગણી નહિ થઈ હોય? “બારને સાત મારવી તને કંઈ છે,” એમ કહીને પ્રભુ ઇસુએ તેને સ્તેશનના મરણનો ખ્યાલ કરાવ્યો ન હોય? પ્રભુ આપણને અણધારે રસ્તે યજ્ઞ દોરી લઈ જાય છે.

અધ્યાય ૮મો

બોધરૂપ વચન: “શાસ્ત્રની એ વાતથી આરામ કરીને તેણે તેને ઇસુ વિષેની સુવાર્તા પ્રગટ કરી.” કલમ ૩૫.

[આ અધ્યાયમાં મંડળીની પ્રગતિને લગતી એક ધણી મહત્વની વાત વર્ણવેલી છે. જેઓનો અંગીકાર યહૂદી સમાજ કદી ન કરે, તેવા બે વર્ગના માણસો, એટલે સમરૂનીઓ તથા એક ખોળે, કેવી રીતે ખ્રિસ્તી મંડળીમાં મેળવાયા, તે જણાવેલું છે. આ બનાવ યશ્શાલેમ બહાર બન્યો. યશ્શાલેમમાંની મંડળી આ વાત કબૂલ કરવા હજી તૈયાર થઈ નહોતી].

૧-૪. **ખ્રિસ્તીઓની સતાવણી.** તેમાં આગળ પડતો ભાગ લેનાર શ્રાવણ હતો. પ્રેરિતોને કોઈ પ્રકારની હરકત કરવામાં આવી નહિ, તેનું શું કારણ હશે? તેનું કારણ કદાચ એ હોય, કે તેઓ “હેબ્રી” વર્ગના હતા, જેથી તેઓનો બોધ બીજા યહૂદીઓને “ગ્રીક યહૂદી” સ્તેશનના જેવો નડતરરૂપ નહિ લાગ્યો હોય. તેઓએ સ્તેશનની દર્શનાક્રિયામાં પણ ભાગ લીધો નહિ. તેનું દર્શન “ધાર્મિક” માણસોએ (એટલે બિનયહૂદીઓએ) કર્યું. સ્તેશનના અનુયાયીઓ ત્રિપેરાઈ ગયા ખરા, પણ જેટલા ત્રિપેરાયા તેઓ સર્વ સુવાર્તા પ્રગટ કરનાર થયા (૪).

(યોહાન ૪; ૬). તેઓ તેમને “પરદેશીઓ” (યોહાન ૪; ૬). કોમનો તુચ્છકાર જ્યારે કરવાનો હોય, ત્યારે તેઓ “સમજી” કહીને બોલતા (યોહાન ૮; ૪૮). પશુ હવે ધસુ તેજ મસોહ છે (૫), એમ માનીને ધણું ઓપુરુષો ખામિસ્મા પામ્યાં (૧૨). આખા શહેરમાં આનંદ વ્યાપી રહ્યો (૮).

સમજીઓએ પશુ દેવની વાત સ્વીકારી છે, એવી ખબર સાંભળીને યરૂશાલેમની મંડળીના “હેથો” ભાઈઓને નવાઈ લાગી, તેથી એ સાચી વાત છે કે કેમ તેની તપાસ કરવા તેઓએ પીતર તથા યોહાનને સમારીઆ મોકલ્યા. ખાતરી કરીને તે બે પ્રેરિતો પાછા આવ્યા, એટલું જ નહિ પશુ તેઓ પોતે સમજીઓનાં ધણું ગામેમાં ઉપદેશ કરીને આવ્યા (૨૫). પ્રભુ ધસુના મરણ તથા પુનરુત્થાનથી કેટલો બધો ફેરફાર! પવિત્ર આત્માના આવવાથી માણસોની પુનરુત્પત્તિ! સમજીઓ ઉપર આકાશથી આગ વરસાવનાર યોહાન, તે હવે તેઓની આગળ તારણની સુવાતી પ્રગટ કરનાર બનેલો છે! (લુક ૬; ૫૫). પવિત્ર આત્મા મારામાં પશુ એવું બદલાણું કરાવે, તો કેવું સાફ!

૨૬-૪૦. એક બોળાનું ઢાખલ થવું. મુસાના નિયમ પ્રમાણે (પુન. ૨૩; ૧) બોળાઓને પશુ યહોવાહની મંડળી બહાર કાઢેલા હતા. (પરંતુ યશાયાહના ઓષ પ્રમાણે તેમના પર યહોવાહની રહેમ રાખવામાં આવી હતી (૫૬; ૪, ૫) આ માણસ “બળન કરવા સાફ યરૂશાલેમ આવ્યો હતો” (૨૭), તેથી તે “યહૂદી થએલા” વર્ગનો હોય, એવો સંભવ છે).

દ્વિત્રિપ વિષેની વાત પશુ ખ્યાન આપવા લાયક છે. તે “દેવની આજ્ઞા માનનારા”ઓમાંનો એક હતો (૫; ૩૨). દેવચાણી સાંભળનાર તે હતો. તે ધર્મરના આત્માથી દોરવાએલો સેવક હતો (૨૬, ૨૬, ૩૯).

પછીની બધી વાતો સ્પષ્ટ છે. બોળો પશુ ખામિસ્માદ્વારા ખ્રિસ્તી મંડળીમાં મેળવાયો, અને સમજીઓની પેઠે તે પશુ આનંદ કરતો કરતો પોતાને માર્ગે આપ્યો ગયો (૩૯).

“આનંદ ઉર છે રે,
મુજને મળીયો તારણહાર.”

“તેણે તેની આગળ ધસુને પ્રગટ કયો.”

(અ) શાસ્ત્રવાચન. જુઓ લુક ૨૪; ૪૫.

(આ) શાસ્ત્રનો સાર. તે ધસુ ખ્રિસ્ત છે. જુઓ લુક ૨૪; ૩૭, ૪૪: યોહાન ૬; ૩૯, ૪૬.

જેમ આગળ કહેવામાં આવ્યું, તેમ યશા. ૫૩માં આખા સતશાસ્ત્રનો સાર સમાએલો છે. પરંતુ યહૂદીઓ એક ઉપાધિગ્રસ્ત મસીહની નહિ, પશુ એક સશસ્ત્ર સરદારની રાહ જોતા હતા, તેથી જ્યારે દાસના રૂપમાં દેવપુત્ર તેઓ મધ્યે અવતર્યો, ત્યારે તેઓએ તેને ઓળખ્યો નહિ. જ્યાં સુધી પ્રભુ આપણાં મનચક્ષુ ન ખોલે, ત્યાં સુધી આપણાંમાંનું કોઈ પશુ તેને ઓળખી ન શકે (લુક ૨૪; ૩૧).

અધ્યાય દમો

બોધક પાત્રવચન : — “શાહિલ, શાહિલ, તું મને કેમ સતાવે છે?”

૧-૯. શાહિલનું પરિવર્તન. શાહિલ તાર્કિક ચહેરોનો વતની હતો, તેથી તે “ગ્રોક યદ્દી” વર્ણના હતો. તોપણ તે યશશ્લેષમના પ્રખ્યાત શાસ્ત્રી ગમાલીએલના ચરણમાં બિઝરેલો (૨૩; ૩), તેથી તેને “હેબ્રો” કહેતાં બાધ નથી. તેનામાં “ગ્રોક યદ્દીઓ”ની ઉદારતા તેમજ “હેબ્રોઓ”ની ચુસ્તતા બન્ને બળેલી હતી. ખરેખર તે પ્રભુની સાર્વજનિક સુવાર્તા પ્રગટ કરવા સારૂ ઈશ્વરે યોગેલા સાધનભૂત હતો.

જેમ તે દમસ્ક બાણી રસ્તો કાપતો ગયો, તેમ પ્રભુ તેને આર મારતો ગયો, તેમાં શી નવાઈ? સ્તેફનના મરણનું તથા ખીજાં અનેક નનામાં ખ્રિસ્તી સ્ત્રીપુરુષોનાં મરણનું દર્શન તેની આંખ આગળ ખડું રહ્યું. તેઓના સહનશીલતા જોધને તેણે ઈસુની સહનશીલતા જોઈ હતી. તેઓનાં વચનદ્વારા તેણે ઈસુનાં વચન સાંભળ્યાં હતાં. તેઓ દ્વારા તે ઈસુનાં દર્શન પામ્યો હતો. તે સર્વ ઉપરાંત તેને પોતાના ગુરુ ગમાલીએલનો ઉપદેશ યાદ આવ્યા કરતો. “જો તે દેવનું હોય. તો કદાપિ તું દેવની સામે પણ લડનાર જણાઈશ.” “આરને લાત મારવી તને કઠણ છે.”

ઐટલામાં ખુદ પ્રભુ ઈસુનું તેને દર્શન થયું. “શાહિલ, શાહિલ, તું મને કેમ સતાવે છે?” (સ્વ) શોધનાર પ્રભુ. “માણસનો દીકરો...શોધવા...આવ્યો.” (આ) પોતાના સેવકના દુઃખમાં દુઃખ પામનાર પ્રભુ. “હું ઈસુ છું, કે જેને તું સતાવે છે.” (ઈ) ક્ષમા કરનાર પ્રભુ. “જેને તું સતાવે છે, તે તને અંધકારમાંથી છોડાવીને આશ્ચર્યકારક પ્રકાશમાં લાવવા આવ્યો છે.” જ્ઞાનથી નહિ, તેમજ કર્મોથી નહિ, પણ કેવળ ઈશ્વરની કૃપાથી આપણે તારણ પામેલાં છીએ. શાહિલને જેનું દર્શન થયું, તે મહિમાવાન થએલા પ્રભુ ઈસુનું દર્શન હતું (૧ કર. ૧૫; ૮).

પાહિલના ત્યાર પછીના આખા જીવનનો મૂળ પાયો એજ હતો. “હું જીવું છું; તો પણ હવેથી હું નહિ, પણ મારામાં ખ્રિસ્ત જીવે છે” (ગલ. ૨; ૨૦). આપણા આધાર પણ તેજ સદા જીવતો રહેનાર ખ્રિસ્ત છે.

૧૦-૧૬અ—પાહિલનું તેડું. શરૂઆતથી જ તેને એ વાત સ્પષ્ટતાએ જણાવવામાં આવી, ઐટલે કે (૧) તે વિદેશીઓ, રાજાઓ તથા ઈસ્રાએલપુત્રોની આગળ સુવાર્તા પ્રગટ કરવા, અને (૨) ઈસુના નામને લીધે ધણું દુઃખ સહન કરવા પ્રભુનું પસંદ કરેલું પાત્ર છે. શું “વિદેશીઓની આગળ?” હું ચુસ્ત ફરેશી છતાં મસીહની વાત વિદેશીઓની આગળ કેમ કરીને પ્રગટ કરૂં? ફરેશીઓની દૃષ્ટિમાં વિદેશીઓ અજ્ઞેય જેવા ગણાતા હતા. એવા એવા વિચારો મનમાં આવ્યા છતાં તેને જે સ્વર્ગીય દર્શન થયું હતું, તે માન્યા વગર પાહિલ એક પળ પણ રહ્યો નહિ. ત્યારથી જીવંત પર્યંત ઈસુ તેનો પ્રભુ, અને તે ઈસુનો સેવક હતો. “મારે જીવવું તે ખ્રિસ્ત,” એવી વચોદ્ધ થએલા પાહિલ કેદીની સાક્ષી હતી.

૧૯ અ—૨૫. દમસ્કમાં પાહિલે આપેલી સાક્ષી. થોડામણા દિવસ દમસ્કમાં ઉપદેશ કર્યા બાદ પાહિલ અરબસ્તાન ચાલ્યો ગયો, ત્યાંથી તે ફરીથી દમસ્ક પાછો આવ્યો

આવશ્યક રાખનારા જણાઈએ છીએ, બહોળાં પાનાંઆસને
‘જીભાં પ્રભુ પ્રબોધના, દિલાસાના એવા ધણી દીકરાઓને જીભાં કરા’

જેવા સ્તેફન તેવો પાઉલ. “ગ્રીક યહૂદીઓ”ની સાથે તે વાદવિવાદ કરતો હતો (૨૬ : ૬ ; ૯). પણ સ્તેફનના બોધને લીધે જેવી ધાંધળ થઈ, તેવી ફરીથી ધમાલ ન થાય, માટે પંદર દિવસ પછી (ગલ. ૧ : ૧૮) પ્રેરિતોએ તેને કાઠસારીઆમાં થઈને તાર્કિક મોકલી દીધો.

૩૧. ભાગ રજનું સમાપ્તિવચન.

અધ્યાય ૧૦મો

બોધરૂપ વચન :—“હવે પ્રભુએ જે વાતો તને ફરમાવી છે, તે સર્વે સાંભળવા સારૂ અમે સઘળા અહીં દેવની સમક્ષ હાજર થયા છીએ.” ક. ૩૩.

૯ ; ૩૨-૪૨. આસપાસની મંડળીઓની પીતરે લીધેલી મુલાકાત. માત્ર એ વાત પર ધ્યાન ખેંચવાનું છે : (૧) પીતરે મરી ગયેલી દરકાસને જીવતી કરી, તેની સાથે પ્રભુ ઇસુએ ચાએરસની દીકરીને સજીવ કરી તે વાત સરખાવો (માર્ક ૫ ; ૪૦, ૪૧). બીજા વાત સમાન છે. ફેરફાર આટલો છે કે પીતરે પ્રાર્થના કર્યો બાદ ચમત્કાર કર્યો. પરંતુ એવા ફેરફારમાં ધણો અર્થ રહેલો છે.

(૨) “જેપ્પામાં સીમોન નામે એક ચમારને ત્યાં પીતર ધણી દલાડા રહ્યો” (૪૩). સીમોન તો બિનયહૂદી હતો, કેમકે યહૂદીઓને ચામડાં પકવવાના ધંધાની સખત મના હતી. તે ખ્રિસ્તી થયો હતો, અને જે કે ધંધાને લીધે તે અસ્પર્શ્ય હતો, તો પણ પીતર તેને ત્યાં જીત્યો. પીતરનો વિશ્વાસ ધીમે ધીમે વિકાસ પામતો જતો હતો.

૧-૮. કરનેલ્યસને થએલું દર્શન. કરનેલ્યસ રૂમી હતો, પણ તે “ધાર્મિક,” “દેવનો ભય રાખનાર” હતો. યહૂદીઓના વિધિ પ્રમાણે તે ખાનગી પ્રાર્થના કરતો હતો (૩૦). વળી તે કૌટુંબિક પ્રાર્થના કરનાર પણ હતો. તેની નોકરી કરનાર એક સિપાઈ પણ “ધાર્મિક” હતો. તેનું આખું કુટુંબ ધાર્મિક હતું (૩૩). આખી યહૂદી કોમમાં એવા અમલદારની સારી સાખ પડી હોય (૨૨), તો તેમાં શી નવાઈ? એવા શોધકને ઇશ્વર મળે, તેમાં પણ અન્યથા જેવું કંઈ નથી.

૯-૧૬. પીતરને થએલું દર્શન. આ દર્શનદ્વારા પ્રભુએ પોતાના સેવકોની આંખ ઉઘાડી. એક વખત બોધ કરીને પ્રભુ ઇસુએ સર્વ ખોરાક શુદ્ધ ઠરાવ્યા હતા (માર્ક ૭ ; ૧૯). એક વખત સર્વ માણસોને મરણ પામીને પ્રભુ ઇસુએ પ્રજા પ્રજાની વચ્ચે જે આડી આવેલી ભીંત હતી, તે પાડી નાખી (એફેસી. ૨ ; ૧૪). હવે કોઈ પણ પ્રજા કે કોમ કે જાત અશુદ્ધ કહેવાય નહિ. પીતર પરધર્મીઓની આગળ સુવાર્તા પ્રગટ કરવા જાય, તે પહેલાં દયાળુ પ્રભુ ઇસુએ તેને આ દર્શનદ્વારા આ અવરયની વાત સમજાવી.

૧૭-૪૮. પ્રેરિતના હાથથી એક અન્યધર્મી (ખ્રિસ્તી મંડળીમાં મેળવાયો. સમરૂનીઓ ક્યારના ખ્રિસ્તી થયા હતા, પણ તેઓ ખરા “અન્ય ધર્મીઓ” ન ગણાય

તે વધતો, તા પછી પરદેશીને ત્યાં જઈને ઊતરવું. (૨) પાત્ર. ૨) સહુ લાગ્યું નહિ. પરંતુ આગલે દિવસે જોએલા દર્શનનો અર્થ સ્પષ્ટ થવા લાગ્યો. જે શુદ્ધ કર્યું છે, તેને તું નાપાક ન ગણ. ” શીખવેલો પાઠ તે સમજી ગયો, અને ચુસ્ત થઈને જે કરવું અનુચિત, તે હવે આનાકાની કર્યા વગર તેણે ઇશ્વરની પ્રેરણાથી કરવાનું કપૂલ કર્યું. (૨૮). અત્યાર સુધી અસલના રીતરિવાજોનાં જે બંધનથી તે બંધાએલો હતો, તે સર્વથી પ્રભુના આત્માથી તે મુક્ત થયો (૨ કર. ૩ ; ૧૭). દેવના દીકરાઓની જે સ્વતંત્રતા છે, તે તે પામી ચૂક્યો (૩મી. ૮ ; ૧૪).

(૨) પીતરે કરેલું બાપણુ. (અ) આદર્શ શ્રોતાજનો : “દેવની વાત સાંભળવા જામે સધળા અહીં દેવની સમક્ષ હાજર થયા છીએ ” (૩૩). (આ) આદર્શ સંદેશિયો : “તને જે વાતો દેવે ફરમાવી છે.” દેવળમાં, નિશાળમાં, બજારમાં પ્રગટ કરેલો દરેક સંદેશો દેવથી અપાએલો હોય, તો કેવું સાફ ! (ફ) આદર્શ સંદેશો : ફિલિપની પેટ (૮ ; ૩૫) પીતરે ઇસુને પ્રગટ કર્યો—તેનું સામર્થ્ય, તેનાં દયાનાં કૃત્યો, તેનું મરણ, તેનું પુનરુત્થાન, અને ન્યાયાધીશ તરીકે તેનું પાછું આવવું. અનુભવસિદ્ધ વાતો—“તે સર્વના જામે સાક્ષી છીએ ” (૩૬). પ્રભુના આત્માથી પ્રેરાએલો એવો બોધ શ્રોતાજનો પર અસર કર્યા વિના રહે જ નહિ.

(૩) બાપણુથી થએલી અસર. પચાસમાના દિવસે જેવું બન્યું, તેવું જ ફરીથી બન્યું. જેમ તે દિવસે યરૂશાલેમ નગરમાં પ્રેરિતો તથા તેઓની સાથે બેગા થએલા પ્રભુ ઇસુના બીજા સેવકો પર પવિત્ર આત્મા ઊતર્યો, તેમ આ પ્રસંગે એક ૩મી અમલદારને ત્યાં તેનો તેજ આત્મા બિનયદ્દદીઓ પર બારોબાર પુષ્કળતાએ ઊતરી આવ્યો (૧૧ ; ૧૫). ખરેખર સુવાતાં સાર્વજનિક છે, તેનું ફળ સર્વેને માટે છે, તે બાંધી શકાય નહિ. “યદ્દદી તથા ગ્રીકમાં કંઈ ભિન્નતા નથી ; કેમકે સર્વેના પ્રભુ એક જ છે, અને જેઓ તેને વિનંતી કરે છે તેઓ સર્વેને માટે તેની સંપત્તિ છે ” (૩મી. ૧૦ ; ૧૨).

અધ્યાય ૧૧મો

બોધરૂપ વચન :—“તે સાર્વજનિક માણસ હતો, અને પવિત્ર આત્માથી તથા વિદ્યાસથી ભરપૂર હતો.” કલમ ૨૪.

૧-૧૮. કરનેલ્સની વાતનો મંડળીએ કરેલો નિર્ણય. અનિવાર્ય દેખીતાં ચિત્તો વડે ઇશ્વરે કરનેલ્સનો વિશ્વાસ માન્ય કર્યો હતો, તો પછી તેને ખ્રિસ્તી મંડળીમાં દાખલ કરવા સંબંધી યરૂશાલેમની મંડળીના ભાઈઓમાં મતભેદ ઊભો થયો તે દુઃખસહિત કપૂલ કરવું પડે છે. વાંધો લેનારા તો “સુન્નતીઓ,” એટલે ખ્રિસ્તી થએલા “હેબ્રીઓ” હતા. પછીથી એ વર્ગે ઘણો વધી ગયો. પ્રેરિત પાછાં લેને સત્તાવનારા તથા તેના કામને ખસેલ પહોંચાડનારા તેઓ હતા (ગલ. ૩ ; ૧ : ૫ ; ૨, ૩ : ફિલ. ૩ ; ૩ વગેરે). પરંતુ પીતરે કરનેલ્સની વાતનો જે ખુલાસો કર્યો, તે સાંભળીને તેઓને કપૂલ કરવું પડ્યું, કે “દેવે વિદેશીઓને પછી પથાપા કરવાનું મન આપ્યું છે.” દેવને કોણ અટકાવી શકે ?

આવીને “ગ્રીક લોક”ને પણ સુવાર્તા કહી સંભળાવવા લાગ્યા. પીતરની પેઠે તેઓ પણ નિયમના બંધનથી છૂટકો પામ્યા હતા.

(૩) આ વાતની ખરર યરૂશાલેમની મંડળીને જાણાવવામાં આવી. પરંતુ સમરૂનીઓએ દેવની વાતનો અંગીકાર કર્યો છે (૮; ૧૪), તે જાણીને પ્રેરિતાને દુઃખની જેવી લાગણી થાય તેવી લાગણી આ વખતે તેમને થઈ નહિ. તેઓ આનંદ પામ્યા, અને એ વાતની તપાસ કરવા માટે એમ તો નહિ, પણ લાઘ્યોને ઉત્તેજન આપવા સારૂ તેઓએ બાર્નાયાસને અંત્યોખ મોકલ્યો. (૪) “દેવની કૃપા”નું કામ એમને બાર્નાયાસ આનંદ પામ્યો, અને તેના નામ અનુસાર (“પ્રભોધનો દીકરો”) તેણે ગ્રીક તેમજ યહૂદી લાઘ્યોને ઉત્તેજનદાયક બોધ કર્યો. (૫) કામ આગળ ને આગળ વધતું જાય છે, તે જોઈને “આ કામ આગળ ચલાવવા હું યોગ્ય નથી, પણ તેને લાયક એક સેવક છે, તેને હું તેડી લાવીશ.” એવો તિયાર કરીને બાર્નાયાસ પાણિરની શોધ કરવા તાર્સસ જવા નીકળ્યો. આઠેક વર્ષ થયાં પાણિરને યરૂશાલેમ છોડીને પોતાને વતન જઈને રહેવું પડ્યું. તે લાંબો વખત પ્રભુનો આ મહાન સેવક શું કરતો હતો? સિલિસીઆ પ્રાંતમાં ફરતાં ફરતાં અન્ય ધર્મીઓની આગળ તે સુવાર્તા પ્રગટ કરતો હતો ને ખ્રિસ્તી મંડળીઓ સ્થાપન કરતો હતો (ગલાતી. ૧; ૨૧-૨૪). તેથી અંત્યોખનું જે કામ ચાલતું હતું, તેનો પાણિર પૂરેપૂરો અનુભવી હતો. બાર્નાયાસ તાર્સસ આવી પહોંચ્યો, ત્યારે પાણિર ઘેર નહોતો. બાર્નાયાસને તેની શોધખોળ કરવી પડી, અને જ્યાં પછી એક સાથે અંત્યોખ ગયા. (૬) બીજા એક વર્ષ સુધી કામ આગળ ચાલતું ગયું. “ગ્રીક” તેમજ “ગ્રીક યહૂદીઓ”માંના ધણા મંડળીમાં ઉમેરાયા. તેઓમાં પૂર્ણ સંપ હતો. બાર્નાયાસ જે યરૂશાલેમની “હેબ્રી” મંડળીનો પ્રતિનિધિ હતો, તેની તથા પાણિર કે જે “ગ્રીક યહૂદી” વર્ગનો હતો, તેની વચ્ચે જેવો સંપ હતો, તેવો તેમના અનુયાયીઓ વચ્ચે પણ હતો. પ્રાચીન મંડળીનું સહુથી સુંદર દરય આ છે. આદર્શ એકય! દરેક મંડળી એવી હોય તો કેવું સારું! એટલે એવી મંડળી કે જ્યાં “નથી ગ્રીક કે યહૂદી, નથી સુજન કે બેસુજન, નથી બર્બર, નથી સિથિઅન, નથી દાસ કે સ્વતંત્ર પણ ખ્રિસ્ત સર્વ તથા સર્વમાં છે” (કોલોસી. ૩; ૧૧).

અધ્યાય ૧૨મો

બોધરૂપ વચન:—“પણ મંડળી તેને સારૂ આગ્રહુથા પ્રાર્થના કરતી હતી.” ક. ૫.

૧-૪. ખ્રિસ્તીઓની હેરોદે કરેલી સતાવણી. હેરોદ આગ્રિપા મહાન હેરોદનો પૌત્ર હતો, એટલે પ્રભુ ઇસુના જન્મ વખતે જેણે ઇર્ષાને લીધે બેથલેહેમ ગામનાં નિર્દોષ બાળકોની કતલ કરાવી હતી, તેનો પૌત્ર. ઇ. સ. ૪૧ની સાલમાં રૂમી બાદશાહે તેને પાલેસ્ટ્રાન દેશનો રાજા નીમ્યો હતો, ત્યારથી યહૂદીઓની ખુશામત કરીને પણ વિશેષે કરીને ધર્મપરાયણતાનો આડંબર ધરીને તે તેમને પોતાના પક્ષમાં ખેળવવા અત્યંત

૧૧ છે, કવળ એમ નહિ પણ “સુનતીઓએ” (૧૧, ૨) વિરુદ્ધ લોકને ડરક્યા હોય, એવું સંભવિત છે.

આ પ્રમાણે વાક્ય સંખ્યા પ્રભુ ઇસુનું બોલેલું અવિધ્યવચન સંપૂર્ણ થયું (માર્ક ૧૦ : ૩૬). ખ્રિસ્તના નામની ખાતર મંડળીનો ખીજો શહિદ થઇને વાક્ય પણ પ્રભુની પેઠે દુઃખરૂપી ખાલું પી ગયો.

૫-૧૬. પીતરની ધરપકડ તથા કેદખાનામાંથી તેનો છૂટકારો. લોક મારા પક્ષના છે, એ જોઇને હેરોદે ખ્રિસ્તીઓના આગેવાન પીતરને પકડાવ્યો. પકડાવ્યો તો ખરો, તો પણ રાજાના મનમાં કંઈક શંકા આવી હતી, જેથી તેણે તેની ખાસ ચોટી કરવાની આજ્ઞા આપી. રાતદિવસ વારાફરતી ચચ્યાર સિપાઈઓ હાજર રહેતા હતા, તેમાંના જેની સાથે તે બાંધેલો હતો, અને ખીજ બે બેંચરાના ખારણા બહાર ઊભા રહેતા હતા. પીતરની આવી દશા હતી. વળી પારખા પર્વનો સમય હતો, અને જોકે હેરોદ રાજા ખ્રિસ્તના નિર્દોષ સેવકનો જીવ લેતાં લેશમાત્ર આચકા ન ખાય, તો પણ પારખાના સાત દિવસો પવિત્ર પાળવા તે ચૂકે નહિ. પ્રભુ ઇસુને મારી નખાવનારાઓના જેવી વાત! તેઓએ ઇસુને વધસ્તંભે જડાવ્યો, પણ તેમને આભડછેટ ન લાગે માટે તેઓ પીલાતના દરબારમાં પગ ન મૂક્યો! એવીજ રીતે આપણે સર્વે પણ ધણીવાર ઇશ્વરની આજ્ઞા પડતી મૂકીને માણસનો સંપ્રદાય પાળીએ છીએ (માર્ક ૭ : ૮).

પીતર તો બે સાંકળથી બંધાયેલો હતો, “પણ મંડળી તેને સાર આગ્રહથી પ્રાર્થના કરતી હતી.” (અ) પ્રાર્થના કરનારી મંડળી ધીરજ રાખનારી મંડળી છે. તેણે કંઈ પ્રાર્થનાનો તેને તરત ઉત્તર મળ્યો નહિ. પર્વ અગાઉ પીતરને પકડાવવામાં આવ્યો હતો. પર્વ સાત દિવસ ચાલુ રહે (નિર્ગ. ૧૨ : ૧૫), અને ત્યાર પછી પીતરના ખૂનનો ખેલ કરાવવાનો હતો, એટલે ઓછામાં ઓછા આઠેક દિવસ લાગ્યા હશે. તોપણ રાજા ચોલાને માર્કની માતાને ત્યાં બેગા મળીને ખ્રિસ્તીઓએ અતિથણી વિશ્વાસથી તથા આગ્રહથી પ્રાર્થના કરવાનું છોડી દીધું નહિ.

“એ” ધીરજથી ચહોવાહની વાટ જોઇ;

અને તેણે કાન દઇને મારી અરજ સાંભળી”

(ગીત. ૪૦ : ૧).

(આ) તે આગ્રહથી પ્રાર્થના કરનારી મંડળી છે. જુઓ લુક ૧૮ : ૧ : ૨ કર. ૧૨ : ૮. “જેઓ તેને રાતદહાડો વિનવે છે...તેઓને તે દાદ નહિ આપે શું?”

(ઇ) તે નામ દઇને પ્રાર્થના કરનારી મંડળી છે. “તેને સાર.” તેઓ મોઘમ વિનંતીઓ કરતા નહોતા, પણ પીતરનું નામ દઇને તેઓ “તેને જ સાર” પ્રાર્થના કરતા હતા. લાઇઓ, આપણે આ દાખલો ખાનમાં રાખીએ. પ્રાર્થવાદી પાછલે આપણને એજ શિક્ષણ આપેલું છે, એટલે કે “દરેક બાબતમાં પ્રાર્થના તથા વિનંતીઓ વડે ઉપકારસ્તુતિ-સહિત તમારી અરજો દેવને જણાવો” (ફિલિપી. ૪ : ૬).

નામની સ્તુતિ થાઓ, કે આપણા માગ્યા પ્રમાણે નહિ, આપણા અદ્ય વિચાર પ્રમાણે નહિ, પણ પોતાની કૃપાની અપાર સંપત્તિ પ્રમાણે તે આપણી સર્વે ગરજો ખિસ્ત ધ્રુમાં પૂરી પાડ્યા કરે છે (દિલિપી. ૪ ; ૧૯).

૨૦-૨૩. હેરોહનું શાપિત મરણ. જેણે ઇશ્વરને માન આપ્યું નહિ, તે ઇશ્વરથી શાપિત કરાયો. ઇશ્વરના સેવકોને જે મારવા ઊઠ્યો, તેને ઇશ્વરે માર્યો. ઇશ્વરનું જીવન, સમર્થ તથા બેધારી તરવાર કરતાં જે અણીદાર છે, તે વચન જે બાંધી દેવા ગયો તે પોતે માતજનક બચાવક દરદના પાશમાં બંધાઈ જઈને પાંચ જ દિવસ પછી મરી ગયો.

૨૪. “પણ !” પણ શું ? “પણ દેવની વાત પ્રસરતી તથા વૃદ્ધિ પામતી મધ.”
આ કલમ પુસ્તકના ૩૦૦ ભાગનું સમાપ્તિવચન છે.

(૧) આ પુસ્તકના પૂર્વાર્દમાં ચહુદ્દી કોમમાં ખ્રિસ્તી મંડળીની સ્થાપનાનું વર્ણન કરેલું છે. જે કે સમરૂનીઓની તથા કરનેલ્સ જેવા પરધર્મીઓની વાત આ ભાગમાં મળી આવે છે, તે પણ એકંદરે તેમાં આપેલી વિગતો યરશાહેમમાંની (“હેથો”) મંડળી તથા “ગ્રીક ચહુદ્દીઓ”માં સુવાતોના કરાએલા પ્રચાર સંબંધીની છે. ઉત્તરાર્દમાં (અખ્ય. ૧૩-૨૮) ખાંજે પરદેશીઓમાં સ્થાપેલી મંડળીની સવિસ્તર હકીકત આપવામાં આવશે.

(૨) પ્રભુ ઇસુમાં પ્રાપ્ત થયેલો ઊભરાતો આનંદ, જેજ પુરાતન ખ્રિસ્તી સમાજનું રાખ્ય લક્ષણ હતું (૨ ; ૪૬, ૪૭ : ૮ ; ૮, ૩૯), એવું આ બાર અધ્યાયોનો અભ્યાસ કરવાથી આપણને માલુમ પડ્યું હશે. પ્રભુ ઇસુના આવવાથી, વિશેષે કરીને તેના બલિદાન-રૂપ મરણ તથા જયવંત પુનરુત્થાનથી આખા માનવજીવનનું રૂપાંતર થઈ ગયેલું છે, એવો તેઓને અનુભવ થયો. અત્યાર સુધી અમે અંધારામાં બેઠેલા હતા, પણ હવે અમારા પર ન્યાયીપણાનો સૂર્ય ઊગેલો છે, એવી તેઓ સહુ કાંઈની આગળ આનંદભરે સાક્ષી આપતા હતા. ગૂમ થયેલાં ઘેટાં, પણ હવે ઇસુ અમારે સાફ બારણાંરૂપ થયો છે. તેને દ્વારા અમે દેવના વાડમાં પેસીને પૂરી શાંતિ પામીને સહીસલામત રહીએ છીએ, એવી તેઓને જે ખાતરી થઈ હતી તેને લીધે તેઓને માથે સદૈવ આનંદ રહેતો હતો. પ્રભુ ઇસુના સેવકોમાં પાર વિનાનો, આનંદ નિહાળીને બીજા લોક તેમના પર પ્રસન્ન થયા વગર રહી શક્યા નહિ. આવો જ આનંદ આપણી ટોળીઓમાં દેખાય છે કે ? જરૂર, તે પવિત્ર આત્માનું ફળ છે (ગલ. ૫ ; ૨૨). તે પોતાથી ન થાય, તે દેવનું દાન છે. ભાઈઓ, પુરાતન મંડળીની પેઠે પ્રભુની વાટ જોતા રહીએ, એ માટે પવિત્ર આત્માનું દાન ઉપરથી પામીને આપણે તેઓના જેવા સામર્થ્યથી વૈદિત થઈએ તથા તેઓના જેવા આનંદ પામીએ. આમેન.

(ગુજરાતની ધર્મપ્રચારક સમિતિ તરફથી)

